

РЕНЕСАНС ІДЕОЛОГІЇ

Якщо розглядати головні підстави функціонування сучасного політичного простору України, або ширше — цілого західного світу, то можна констатувати, що за великим рахунком доба ідеологій в Європейській політиці прийшла до свого завершення. Ідеології як такі в сучасній політиці не є скільки-небудь значимим чинником. Основними гравцями офіційної політики, як в Україні, так і в інших країнах Заходу, є команди професійних політиків, що обслуговують економічні інтереси тих чи інших груп впливів, кланів, корпорацій та ін. Основний тип політика — актор та інтриган, який продає свої здібності на ринку електоральних симпатій, а згодом відпрацьовує вкладені у його політичну розкрутку фінанси. Серед подібного роду діячів проблемно знайти людину зі стійкими політичними вподобаннями, чи тим більше — світоглядними принципами. Зміни фракційної приналежності, зміна декларованих політичних поглядів — це лише те, що лежить на поверхні. Для сучасного професійного політика дотримання певних ідейно-світоглядних орієнтирів є нічим не вправданим тягарем у здійсненні успішної політичної кар'єри. Щирі політичні переконання можна іноді спостерегти серед громадських активістів, але не серед професійних політиків. Останні за великим рахунком лише паразитують на тих чи інших вподобаннях чи стереотипах певного сектору суспільства. Справжньою ж метою, як політиків так і їхніх об'єднань (партий та блоків), є обслуговування суто меркантильних інтересів працедавців (корпорацій та кланів). Звідси «аксіома» сучасної політології — «політика служанка економіки». В Україні найбільшої відомості свого часу здобули донецький, дніпропетровський та київський клани, нині найбільш знаними є олігархічні клани Львочкіна — Фірташа та Коломойського. Кожне з цих угруповань перебувало і перебуває в процесі перманентного створення численних політичних проектів, що мають захищати у політичному просторі економічні інтереси відповідних олігархічних структур. В більшості країн Європи ситуація кардинально нічим не відрізняється: сформовані за економічним інтересом групи впливу формують за допомогою інститутів політичної демократії політичний простір відповідної країни. Таким чином, коли йдеться про політичну боротьбу, насправді йдеться про перерозподіл економічних ресурсів. Зрозуміло, що за таких умов відповідна політична модель буде в цілому відповідати економічній моделі олігархічного капіталізму. Коли всі питання у будь-якій сфері вирішуються виключно за допомогою грошового еквіваленту. Економіка стається не просто вище будь-якої складової суспільного життя, в тому числі і політики, економіка намагається замінити собою тотально все: політику, військову справу, геополітику, релігію, сімейні стосунки.

Чому нас не влаштовує така ситуація?

Якщо все продается та купується, то мораль, принципи, світогляд, ідеологія стають «не потрібними пережитками». В економоцентричному світі «зайвими» є сім'я, релігія, соціальні зв'язки, національна ідентичність. Не просто зайвими, для глобального суспільства споживання всі ці речі є прямою перешкодою на шляху реалізації економічних інтересів «великих гравців». Зрозуміло, що у кінцевому рахунку спроби замінити суто

економічним еквівалентом всі прояви людського життя, ведуть до тотальної атомізації суспільства та краху Західної цивілізації.

Для подолання подібного стану речей, який логічно випливає з економіцистичного погляду на життя, коли економікою вимірюється все, необхідно запропонувати не просто певну альтернативу в рамках цієї ж моделі світосприйняття. Подібні альтернативи, що насправді є імітаціями, подають різні протидіючі одні одним групи сучасного політикуму — соціал-демократи протистоять лібералам, соціалісти — консерваторам та ін. Насправді всі ці політичні течії перебувають в рамках все тієї ж економоцентричної моделі. Так чи інакше вони всі дивляться на політику, як засіб вирішення певних економічних інтересів.

Якщо політична сила хоче кардинально змінити стан речей, стратегію розвитку країни, або ширше — Європейської цивілізації, то вона має подивитися на глибинні основи нині існуючої системи і запропонувати реальну, а не імітаційну альтернативу.

Наша найбільша кардинальна відмінність від сучасного політикуму полягає в тому, що ми дивимося на світ ідеалістично. Наші підходи, оцінка першопричин суспільних явищ і процесів, бачення щодо їх розвитку, ставлення до тих чи інших подій, все це випливає з ідеалістичного, а не матеріалістичного, світобачення. Зрозуміло, ми не заперечуємо значення економіки, чи якихось інших речей, що пов’язані з матеріальним світом. Але останній у нашому світосприйнятті займає роль підрядного щодо ідеального. Іншими словами — *ідейно-світоглядні мотиви мають передувати матеріалістичним* (в тому числі й економічним) розрахункам.

Наша ідеологія революційна в своїй суті, тому що вона ламає теперішнє світосприйняття. Ми говоримо про те, що є речі які не можна вимірювати економічним еквівалентом. Є речі, які не можна купити чи продати. Є певні людські переконання, які абсолютно не вкладаються в канву економічних товарно-грошових відносин. Сім’я, релігія, національні почуття, відданість державі, патріотичний обов’язок, це ті речі, які не мають економічного еквіваленту. Відповідно, на цій основі ми і будуємо всі інші речі в площині практичної політики. Тобто, якщо ми виходимо з ідеалістичних уявлень про природу людини та суспільства, то і наша політична модель будується з врахуванням пріоритетного значення для життя та розвитку суспільства саме ідеалістичного світогляду, альтруїстичних мотивів, гідної поведінки, почуття обов’язку, здорової ієархії та ін.

Це дотримання та плекання, від базового побутового рівня і до сфери вищої державної політики, — традиційних, релігійних, сімейних цінностей, почуття національної ідентичності, прагнення свободи та здатності до самоорганізації, органічного співвідношення прав і обов’язків, індивідуалізму та ієархічності, саморозвитку і самодисципліни тощо. Всього того, що супроводжувало європейську історію протягом тисячоліть. Того, що зробило європейську людину творцем найрозвиненішої цивілізації. Того, що зараз економоцентрична система намагається зруйнувати до фундаменту. Відповідно ми протистоїмо не просто окремим елементам цієї системи. Ми прагнемо не просто зміні політичного устрою чи механізмів перерозподілу ресурсів. Все це має відбутися, але лише як наслідок. Корінна необхідність — це зміна старого світогляду та світосприйняття людей на іншу опцію світу, себе, економіки, політики, держави, нації та ін., в основі якої знаходитьмиться ідеалістичний світогляд.

Оцінку людей, речей та явищ з точки зору меркантильних міркувань (економічного еквіваленту, переконання, що все продається і все купується, відповідно — все має свою ціну) має замінити оцінка за традиційною європейською шкалою — «Що є добре? а що є погано?». Економічні розрахунки мають залишитися в сфері економіки. Натомість, політика є сферою панування ідейно-світоглядних принципів. Власне, останні маємо використовувати як універсальне мірило для оцінки політиків, політичних подій та явищ.

Висока планка дотримання моральних та світоглядних цінностей в політиці апріорі впливає на підвищення загального рівня суспільства. Власне в цьому полягає політична альтернатива нинішній системі. Суспільство має усвідомлювати, що воно прямо зацікавлене в існуванні політичної системи за якої формування влади відбудуватиметься за морально-вольовими та ідеалістично-алtruїстичними якостями, а не як нині — за меркантильним розрахунком та популистською грою на публіку.

Наше завдання на просвітницькому етапі нашої роботи з суспільством — донести останньому, що нормальний політик — це в першу чергу людина жертвона, віддана, яка працює в інтересах загального блага. Ми орієнтуємося самі та орієнтуємо інших на ті зразки видатних політиків Античності, Середньовіччя, чи Нового часу, які понад усе ставили інтереси цілого суспільства, нації, держави, жертвуючи собою. Орієнтуємося на політичну максиму наших руських князів, що «несли хрест за всю землю Руську». Планка «яким має бути політик?» має бути піднята до саме такого рівня. Політика — це полігон діяльності людей з альтруїстичними мотивами і вчинками та ідеалістичними прагненнями.

Революційна боротьба проти нинішньої системи має починатися з ідейно-світоглядного переосмислення. Існуючі політичні доктрини, на яких базується ця система, всі без виключення є породженням матеріалістичного світогляду. Все чим вони переймаються це — регулювання економіки та розподіл економічних ресурсів. Наша ідеологічна доктрина кардинально відрізняється від них саме тим, що має в своїй основі ідеалістичне світосприйняття. Недаремно на наших пропорах бачимо знак «Ідея Нації». Власне Ідея Нації це і є той наріжний камінь, на якому будеться вся наша ідеологія. Нація є для нас найбільшою цінністю. На цьому ґрунтуються наш світогляд. Все інше, що виростає з цього зерна, є лише логічним продовженням нашої стрижневої ідеї. «Ми є господарями свого першого кроку, і невільниками всіх своїх наступних». Політичні доктрини та рухи, що протистоять нам, всі ці ліберали і консерватори, соціалісти і соціал-демократи, анархісти і комуністи, республіканці і демократи, зробили свій перший крок в одному напрямі — матеріалістичного світогляду. Світогляд в основі якого лежить оцінка матеріального світу як основного. Як найбільш цінного. І відповідно все інше — спроби застосування грошового еквіваленту, щодо явищ, які за визначенням такого не мають, домінування економіки в усіх сферах життя суспільства, меркантильні розрахунки в політиці, релігії, мистецтві, сімейних стосунках — виростає з цього першого кроку. Якщо ми говоримо, що нашою основою, нашим першим кроком є Ідея Нації, ідеалістичне сприйняття нації як кровно-духовної спільноти, то далі виростає все інше — націократичний політичний устрій, збереження ідентичності, солідарне суспільство, соціальна справедливість, традиційні цінності, якісна ієархія і самодисципліна, принцип особистої відповідальності, прагнення самовдосконалення та ін.

Коментарі до МАНІФЕСТУ

Молоде покоління Патріотів, в умовах неоголошеної війни, розуміючи сучасний стан Нації і Держави як катастрофічний, змагає до повного усунення некомпетентної влади, корумпованих політиків і олігархів від політичного і економічного управління Державою. Ми виступаємо за втілення в життя наступних положень:

1. Солідарність Нації — проти штучного поділу України на Схід і Захід.

Коментар: Війна на Донбасі та внутрішні процеси, що ведуть до колапсу України як державно-політичного утворення, ставлять на порядок денний питання самого існування нашої Нації та Держави. Відповідь на це питання полягатиме передусім у спроможності Українців забезпечити внутрішню єдність країни. Солідарність Нації — головна передумова для самої можливості подальшого національно-державного розвитку. В часи випробувань від окремих представників Нації та її соціальних груп вимагається дієве усвідомлення пріоритету загальнонаціональних інтересів над частковими, приборкання егоїстичних поривів на користь альтруїстичного внеску в оборону та розвиток Держави. Приклад Криму і Донбасу, що потрапили у скрутне становище після їх окупації, має бути яскравою ілюстрацією об'єктивної взаємозалежності та спільноти інтересів усіх регіонів країни та абсолютної надуманості внутрішніх кордонів та штучного поділу України на Схід і Захід.

2. Сильна, авторитетна, персонально відповідальна влада — проти корупції, безвідповідальності та безликості сучасності.

Коментар: Нинішня система влади збудована на принципах пострадянської олігархічної моделі, якій притаманні: тотальна корупція в усіх сферах життя, безвідповідальність та крайній популізм владної верхівки, всевладдя олігархів, які своїми діями знищують конкурентний політичний та економічний простір, свавілля правоохоронної та судової системи. На заміну цій системі, яка складена з найгірших елементів радянської та західної політичних моделей, ми прагнемо впровадити політичну систему Націократії, яка ґрунтуються на безпосередній і прямій відповідальності представників влади всіх рівнів за свої рішення та дії. Будь-які неадекватні ситуації, некомпетентні, неморальні, чи тим більше корупційні дії з боку владних чинників мають викликати негайну дієву реакцію з боку ієрархічно збудованої системи влади, правоохоронних органів, самоврядних громад і професійних об'єднань. Подібний підхід дасть можливість сформувати політичну еліту з відповідальних, компетентних, сильних та авторитетних представників Нації.

3. Сильна Унітарна Велика Українська Держава з широкою самоврядністю громад — проти розвалу та окупації країни, в т.ч. під виглядом федералізації.

Коментар: Пропонована в сучасних умовах децентралізація та федералізація, крім того що прямо веде до розвалу країни, має також на меті залишити в окремих регіонах політичний та економічний status-quo, законодавчо закріпивши за окремими олігархічними кланами тотальний контроль над певними областями країни. За таких умов центр прийняття стратегічних рішень переноситься зі столиці у великих региональних центри, які фактично виконуватимуть роль напівсуверених державних утворень. Разом з тим, реальне самоуправління на рівні громад і локальних територій буде зведене нанівець, з тотальним придушенням будь-якої громадської активності та самоорганізації. Неприйнятний політичний досвід Криму, Донецької та Луганської областей часів Януковича буде перенесений на інші області України. Пропонована нами система політичного устрою передбачає цілком зворотні механізми взаємодії між центром і територіально-адміністративними утвореннями різних рівнів. Центральна влада залишає за собою право на виключне вирішення лише окремих, але при цьому найбільш важливих, питань життедіяльності країни у сфері зовнішньої політики, зовнішньої (у т.ч. військової) та внутрішньої безпеки, безпосередній контроль за стратегічними галузями економіки та здійсненням загальнонаціональних проектів та ін. Натомість, на низовий рівень переноситься вирішення питань безпосереднього життезабезпечення окремих громад і локальних територій. Питання місцевої інфраструктури, будівництва, розподіл коштів на взаємодопомогу та соціальні програми, регіональні проекти та ін. вирішуються безпосередньо у самоврядних громадах, що таким чином дозволяє підвищити рівень відповідальності, самодисципліни та самоорганізації, як у окремих громадян та і цілих громад. На рівні середніх та великих територіально-адміністративних утворень зберігається компетенція вирішення питань, що стосуються цілого регіону, а також координації між окремими громадами, без права втручання у безпосередню життедіяльність цих останніх.

4. Професійний Парламент спеціалістів — проти некомpetентності та популізму сьогоднішніх депутатів та партій.

Коментар: Політична верхівка нинішнього зразка це передусім популісти, які продают свої акторські здібності різноманітним олігархічним кланам, що у подібний спосіб забезпечують свій тотальний контроль над політичною системою та економічними ресурсами країни. Таким чином здійснюється цілеспрямований відбір професійних політиків, які мають цілий набір негативних якостей — безпринципність, некомпетентність, продажність. Партії, що є суб'єктами виборчого права, лише декларують захист ними інтересів суспільства чи його окремих груп. У дійсності — є лише фасадом, за яким криються фінансово-політичні інтереси олігархічних кланів. Подібні політики і партії насправді нікого не представляють, а є лише бізнес-конторами з продажу конвертованих

у електоральні симпатії голосів виборців. Разом з тим, перманентне підвищення градусу популізму в українській політиці призводить до швидкої деградації і так не надто високого рівня відповідальності виборців, які воліють робити не усвідомлений вибір, а реагувати на зовнішні подразники, як то політична реклама. Формування націократичного Парламенту на професійних принципах усуває всі недоліки пострадянської політичної моделі формування представницького органу. Лише відповідний фаховий рівень у відповідній галузі (військова справа, промисловість, сільське господарство, наука, освіта, медицина та ін.), у поєднанні з високими моральними якостями, даватиме право представляти відповідні професійні групи, територіальні громади в Українському Парламенті. Представницький орган влади має стати майданчиком обговорення найважливіших загальнодержавних справ стратегічного значення та прийняття відповідальних та компетентних рішень найкращими професійними спеціалістами країни.

5. Двоукладна економіка з поєднанням державного і приватного секторів — проти крайнощів олігархічного капіталізму та комунізму.

Коментар: Нині існуюча економічна модель поєднує у собі елементи пострадянської державної патерналістської економіки та олігархічного капіталізму, які в однаковій мірі гальмують економічний розвиток країни, нищать підприємницьку ініціативу та економічну активність громадян, сприяють поширенню економічної та політичної безвідповідальності. Інтереси олігархічного капіталу, що виріс із симбіозу колишньої компартійної номенклатури та криміналу, полягають у повній монополізації економічних і політичних важелів управління країни, що цілком знищує конкурентне середовище у різноманітних сферах і як наслідок призводить до стагнації та гальмування розвитку країни. Пропонована нами двоукладна модель економіки передбачає створення конкурентного середовища в економічній, а згодом і в інших пов'язаних з нею, сферах, що надасть можливість вивільнити творчий та організаційний потенціал Українських громадян. Держава зберігає за собою відповідний вплив у галузях економіки, що потребують довготермінового планового розвитку, а також мають стратегічне значення для її існування. Водночас — мінімалізує своє втручання у тих напрямках, де подібні дії призводитимуть лише до обмеження економічної активності та ініціативи (легка промисловість, торгівля, сфера послуг та ін.). Зберігаючи за собою координаційно-наглядові функції Держава максимально сприяє прозорості та легкості ведення економічної діяльності, як окремими громадянами так і їх об'єднаннями.

6. Націоналізація надр, стратегічних галузей економіки і природних монополій — проти хижацького визиску нашої землі олігархічними структурами.

Коментар: Використання надр, стратегічних галузей економіки і природних монополій не може бути об'єктом для застосування приватного економічного інтересу, з

огляду на цілий ряд обставин: необхідність планового розвитку відповідних галузей та відповідних довготривалих інвестицій, що протирічить об'єктивно існуючому бажанню одержання максимальних прибутків у короткостроковій перспективі приватним капіталом; стратегічне значення відповідних галузей для внутрішньої та зовнішньої безпеки, їх ключове місце у забезпеченні обороноздатності країни; політична недоцільність контролю над відповідними галузями з боку приватних осіб, які у подібний спосіб матимуть можливість впливати на політику Держави, реанімуючи таким чином олігархічну модель. Надра і природні монополії мають відігравати роль загальнонаціонального надбання у прямому значенні — через участь громадян у розподілі прибутків від їх використання, що забезпечуватиме відповідну причетність та відповіальність громадян за раціональну експлуатацію національних природних ресурсів.

7. Розвиток банківської системи для стимулювання економічного зростання, встановлення економічно обґрунтованих відсотків — проти узаконеного лихварства і відсоткового рабства.

Коментар: Функціонування банківської системи на відверто лихварських принципах, яка за допомогою грабіжницьких відсотків одержує нічим не виправдані надприбутки, призводить до занепаду економічної активності та зубожінню громадян, що потрапили у відсоткове рабство. Завищенні банківські відсотки не дають можливості успішним та динамічним суб'єктам економічної діяльності у повній мірі реалізовувати розвиток власного бізнесу, з огляду на відчутну невідповідність між рівнем відсотків по кредитам і темпами економічного зростання. Замість працювати на розвиток власного бізнесу та збільшення прибутків українські підприємства, фірми та приватні підприємці працюють здебільшого на обслуговування банківських боргів. Суб'єкти економічної діяльності несуть завищенні ризики та часто змушені припиняти свою успішну діяльність через постійно зростаючу заборгованість по кредитам, зумовлену невідповідними відсотками. Шахрайська політика сучасних банків, як державних (га на курсі гривні Національним банком), так і приватних (кабальні умови кредитування), створюють штучну соціальну напругу в суспільстві, ставлячи громадян у нестерпні фінансово-економічні умови. Відповідно зорганізована банківська система має стати не гальмом, а стимулятором економіки, вливаючи кров фінансів у постійно зростаюче тіло економіки, забезпечуючи її динамічний розвиток. Дешеві кредити з економічно обґрунтованими відсотками мають забезпечити фінансове підґрунтя для економічної активності.

8. Мінімалізація втручання Держави у розвиток малого і середнього бізнесу — проти тиску корумпованої бюрократичної системи.

Коментар: Приватна ініціатива є рушійною силою економічного розвитку країни. Успішна участь максимального числа громадян у малому та середньому бізнесі створює відповідне конкурентне середовище, надає перспективи та динаміку для

економічного зростання, врівноважує соціальну систему, виховує в суспільстві підприємливість, відповіальність та господарські навики. Існуюча в Україні пострадянська система регулювання економіки знищує самі підстави для розвитку економічної ініціативи громадян. Невиправдані бюрократичні обмеження та завищенні податкові вимоги штовхають громадян обходити відповідні перешкоди у протиправний спосіб, породжуючи небачений рівень корупції та заганяючи велику частку економіки у тінь. Спрощення процедур відкриття та ведення бізнесу, позбавленого бюрократичного диктату і корупційних зловживань, дозволить максимально вивільнити організаційні, підприємницькі та креативні здібності українських громадян. Поруч, з подоланням бюрократично-корупційних перешкод важливим є введення збалансованого оподаткування, яке буде стимулювати, а не гальмувати розвиток підприємницької діяльності. Перманентне збільшення податків, що має на меті обслуговувати зростаючі соціальні вимоги і гарантії, як це практикується в країнах європейського соціалізму, у довгостроковій перспективі призводить до нищення стимулів економічного збагачення та виховує цілий клас соціальних утриманців. Соціально-економічна модель Націократії передбачає всебічне надання можливостей та сприяння реалізації творчого, організаційного і трудового потенціалу українських громадян, а не виховування груп соціальних паразитів. Ми ставимо на меті соціалізацію максимально великої кількості наших співгромадян і надання соціальної допомоги лише тим категоріям населення, які в силу суто об'єктивних причин не здатні повноцінно забезпечувати себе і свої родини (інвалиди війни та праці, жертви стихійних лих та ін.).

9. Вплив робітників на управління і участь у розподілі прибутків підприємств — проти безправного стану робітника, який визискується недобросовісним працедавцем і фальшивими профспілками.

Коментар: Поєднання елементів дикого капіталізму (зі свавіллям працедавців і безправ'ям робітників) з пострадянською імітацією профспілкового руху створило умови для цілковитої деградації промислового робітництва. Наразі відсутні механізми ефективного захисту соціальних і професійних прав робітників, які виявилися морально, організаційно та інституційно нездатними адекватно реагувати на виклики пострадянської олігархічної системи. Колективи великих і малих підприємств позбавлені реальних можливостей протидіяти неефективному менеджменту, цілеспрямованому банкрутуванню та нищенню підприємств з боку некомпетентних та неефективних власників. Професійні об'єднання (синдикати) мають стати інструментом дієвого захисту прав найманих працівників та засобом виховання громадської активності серед їх учасників. Участь робітників у тих сферах управління, які прямо впливають на ефективність та умови праці, соціальний захист і розподіл прибутків, забезпечуватиме пряму зацікавленість працівників відповідних підприємств у їх розвитку та економічній ефективності.

10. Ставка на розвиток науки, освіти та інноваційних технологій як основу могутності Держави — проти сировинної, імпортозалежності, відсталої економіки.

Коментар: Тенденції розвитку сучасного світу орієнтують конкурентоспроможні держави на розвиток високих технологій. Лише реалізація наукомістких та інноваційних проектів забезпечує окремим націям гідне місце у світовій політиці та економіці. Високоточні технології забезпечують колосальні переваги у військовій сфері. А належний рівень науки і освіти дозволяє провадити ефективну економічну, а слідом за нею і політичну, експансію. Країни, що роблять ставку на розвиток важкої промисловості, або постачання сировини, неминуче потрапляють у залежне становище від держав з високим рівнем технологій, виконуючи роль сировинних придатків останніх. В розпорядженні України перебуває значний науковий потенціал, що здатний відіграти роль стартового майданчика для інноваційних перетворень. Головними перешкодами для реалізації перспективних програм технологічного розвитку є недофінансування наукових інституцій, їх незбалансованість та відсутність сталих зв'язків з промисловістю, що не дозволяє реалізовувати численні наукові розробки. А також вкрай нездовільний рівень середньої та вищої освіти. Головними причинами чого є тотальна корупція та формальні підходи в передачі знань. Пропоновані нами докорінні зміни в науково-освітній галузі передбачатимуть відмову від її фінансування за остаточним принципом, відмову від вузької спеціалізації, орієнтування на підготовку фахівців та науковців з достатньо широким кругозором, здатними вирішувати широкий комплекс проблем, прив'язку діяльності наукових інституцій до завдань економічного розвитку країни, з орієнтацією на максимально прискорену практичну реалізацію перспективних наукових розробок.

11. Передача всіх прав на землю українському селянину, впровадження інноваційних технологій та державних субсидій у сільськогосподарському виробництві — проти безвідповідальної політики знищення села і виснаження ґрунтів.

Коментар: Ефективність економічного використання земельних ресурсів на пряму залежить від ступеню власницьких прав суб'єктів господарювання. З огляду на це Українська Держава прямо зацікавлена в максимальній передачі прав на землю українському селянину. Тривалість землекористування, з перспективою передачі в спадок, забезпечить щадливе та раціональне використання ґрунтів. Виснаження останніх упродовж кількох десятиліть є прямим наслідком неврегульованості власницьких прав, і відповідно — хижацького використання земельних ресурсів з метою одержання максимального прибутку в стислі терміни. Перспективи сільгospвиробництва в Україні, зумовлені якістю ґрунтів та значним числом громадян, які проживають у сільській місцевості, вимагають ефективного використання державних субсидій та впровадження інноваційних технологій, що дозволяють країні значно збільшити свій потенціал виробника сільгospпродукції. З огляду на позаекономічне значення землі, в соціальній та політичній сферах,

Держава впроваджує певні обмеження, що покликані запобігти негативним явищам у сфері землекористування. Передусім, впроваджуються обмеження на вільний продаж землі та надмірної її концентрації. Задля цього встановлюються граничні максимуми на перебування певної кількості землі в одних руках (особи, сім'ї, земельної спілки та ін.). Також Держава зберігає за собою право вилучення землі у власників, що не провадять її належної обробки, завдають шкоди довколишньому середовищу та ін.

12. Пріоритет Національно-Державних інтересів у зовнішній політиці — проти підпорядкування «міжнародним інститутам» і «цінностями», що слугують прикриттям чужим імперіалізмам.

Коментар: Орієнтація України впродовж останніх 25 років на міжнародні інститути призвела до вкрай важких наслідків у політичній, соціальній та економічній сферах. Залежність від зовнішньо— політичних та економічних чинників зумовила втрату значної частки суверенітету нашої Держави. Крім підпорядкування цілому ряду норм міжнародного права Україна взяла на себе зобов'язання, що перешкоджають динамічному розвитку країни та негативно позначаються на її обороноздатності. Одержані Україною навзамін гарантії від міжнародних інститутів та провідних держав на перевірку виявляються не більше ніж пустими деклараціями, що слугують лише прикриттям для здійснення політичної та економічної експансії за наш рахунок та обмеження суверенітету нашої країни. Система міжнародних угод та інституцій виявила таким чином свою вразливість та неефективність. Альтернатива може бути лише повна зміна принципів у здійсненні зовнішньої політики Української Державою — в основі яких має бути пріоритет Національних інтересів. Через призму останніх необхідно переглянути цілий комплекс міжнародних угод та участь України в міжнародних інститутах. З відповідним розірванням домовленостей та виходом з об'єднань у разі їх шкідливості для Національних інтересів, порушення чи неповного їх виконання з боку міжнародних партнерів та ін.

13. Створення Україною Балто-Чорноморського Блоку як основи глобальної та регіональної системи безпеки — проти бездумної надії на Схід або Захід, яка призвела до окупації частини країни.

Коментар: Московська агресія в Криму та на Донбасі виявила неефективність нині діючих систем безпеки та міжнародних гарантій. Розгортання московської експансії ставить на порядок денний вироблення нової концепції колективної безпеки для країн Центральної та Східної Європи. Перебування України на вістрі боротьби з неорадянським проектом Кремля робить її природним лідером серед країн регіону, що протистоять тим самим загрозам. Першочерговим завданням Української зовнішньої політики є вироблення принципів і практична реалізація військово-політичного об'єднання країн Балто-Чорноморської вісі, з подальшим розширенням впливу на геополітичний трикутник Балтика — Балкани — Кавказ. Утворення подібного військово-політичного блоку дозволить країнам Центрально-Східної Європи зайняти самодостатне місце між захід-

но-європейським (ЄС) та євразійським (ЄАС) блоками, перетворитися з буферної сірої зони, нараженої на постійну небезпеку військової, політичної та економічної експансії, на самостійного геополітичного гравця, здатного ефективно захищати спільні інтереси держав регіону.

14. Створення потужної Національної армії та ВПК, відновлення ядерного статусу України — проти військового безсиля та ганьби сучасності.

Коментар: Перманентний розвал Української армії та занепад ВПК зумовили нездатність країни адекватно реагувати на зовнішньополітичні виклики. Ставка на позаблоковий статус та міжнародні гарантії виявилася абсолютно провальною. Апеляції до міжнародного права та угод виявилися безсensовими під час анексії Криму. Натомість, навіть погано зорганізований, військовий спротив на Донбасі дозволив зупинити подальше просування агресора в глиб Української території. Зумовлені війною виклики дозволяють провести швидкі та ефективні перетворення в Національній армії, а реанімація потенціалу Українського ВПК — суттєво прискорити розвиток промисловості, значну частину якої буде переведено на військові рейки. Частково сприятлива зовнішньополітична кон'юктура зобов'язує Українську дипломатію до активного тиску на західних партнерів з метою одержання фінансової, військової, технічної та ін. допомоги, а головне — повернення ядерного статусу. Процес міжнародного визнання останнього має відбуватися паралельно з відповідними діями у науковій та військово-промисловій сферах, за-для відновлення ядерного потенціалу не лише в правовій площині, але й на практиці.

15. Посилення контролю за зовнішньою міграцією, зміцнення державних кордонів — проти політики «відкритих дверей», що підточує національні та економічні основи Держави.

Коментар: Неконтрольована міграція в країні Європи, в тому числі й в Україну, створює передумови для небачених соціальних та національних катаклізмів. Перевищення критичної частки іноетнічного населення, з відмінними ментальністю, культурою, релігійною принадливістю, на території певної країни неминуче запускає процес міжетнічного протистояння, вирішення якого найчастіше відбувається у силовий спосіб або шляхом поступового витіснення певної етнічної групи з займаної території. За умови домінування серед європейських народів нав'язаних принципів політкоректності та толерантності подібне витіснення стосується саме корінних мешканців. Різний рівень соціальних запитів і розвитку серед європейців та іммігрантів призводить до відчутного соціального дисбалансу, коли прибулі до Європи іноетнічні групи фактично знаходяться на утриманні корінних мешканців, що несуть на собі все далі більш обтяжливий тягар соціальних виплат і гарантій соціальним аутсайдерам. Всі ці проблеми в сучасній Україні помножуються на тотальну корумпованість бюрократичного апарату та правоохоронної системи, а також прозорі державні кордони. Це не дозволяє належним чином контролю-

вати міграційні процеси, як на кордонах, так і в середині країни, що створює передумови до вибуху міжетнічного протистояння та політичної і соціальної дестабілізації в країні. Забезпечення перспектив стабільного розвитку України на пряму залежить від встановлення надійного контролю над державним кордону та припинення міграційних потоків з країн третього світу.

16. Відновлення позитивної демографії Української Нації шляхом безпрецедентних Державних програм — проти політики вимирання Нації.

Коментар: Безпрецедентні за своїми масштабами темпи вимирання Українців в останні чверть століття вимагають негайних заходів з подолання демографічної кризи. В сучасному світі нації з негативним демографічним балансом позбавлені перспективи і приреченні бути об'єктом зовнішньої експансії з боку менш розвинутих, але демографічно динамічніших етнічних груп. Ситуація в країнах Західної Європи дозволяє простижити та змоделювати подальші етапи процесу поступового заміщення європейського населення іммігрантами. Виправлення негативних тенденцій у цій сфері неможливе без цілеспрямованого та продуманого втручання держави, за допомогою правових та соціальних важелів. Вихід на позитивний демографічний баланс в Україні має бути досягнутий завдяки: захисту традиційних сімейних цінностей та інституту сім'ї в інформаційному та правовому полі, забороні, або принаймні суттєвому обмеженні, абортів, соціальним програмам захисту матері та дитини, відповідним зусиллям у медичній та освітній сферах.

17. Ставка на молоде покоління, його виховання на принципах національної честі та гідності — проти культу споживання.

Коментар: Покоління молоді в силу об'єктивних причин виступають рушійною силою динамічних та інноваційних процесів у суспільстві. Завдання успішної Нації використати творчий потенціал та енергію молоді шляхом створення умов для реалізації всіх можливих позитивних здібностей та якостей. З огляду на це, першочергове значення має виховання молоді як всебічно та гармонійно розвинених індивідів з критичним мисленням та ідеалістичним світоглядом. Не менш важливим є створення умов для швидкої соціалізації молоді, через здобуття відповідного фаху та початок реалізації професійних навиків на заключних етапах навчального процесу, за допомогою проходження практики за фахом у відповідних установах та підприємствах.